

РЕШЕНИЕ

№ 4715

гр. София, 27.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 127 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЯНА М. ФИЛИПОВА

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА АЛ. ЛАЗАРОВА
като разгледа докладваното от ЯНА М. ФИЛИПОВА Гражданско дело № 20221110107837 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба от В. К. М. против „ТС“ АД с искане да бъде признато за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответното дружество сумата в размер на 1413,51 лева, представляваща незаплатена цена на доставена топлинна енергия за периода от месец юни 1999 г. до месец февруари 2002 г., за която сума в полза на ответника е издаден изпълнителен лист от 11.07.2002 г. по гр. д. № 4187/2002 г. по описа на Софийски районен съд, 74 състав. В исковата молба са изложени твърдения, че за принудително удовлетворяване на вземанията по процесния изпълнителен титул срещу ищеца било образувано изпълнително дело при ДСИ при СРС, което е прекратено на 09.06.2008 г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Страната сочи, че за събиране на вземанията по листа било образувано изпълнително дело № 1490/2008 г. по описа на ЧСИ МБ. Процесуалният представител на ищеца поддържа, че вземанията за незаплатена цена на потребена топлинна енергия се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок, поради което процесното вземане било погасено по давност още преди прекратяване на изпълнителното дело образувано пред държавен съдебен изпълнител. Направено е искане сторените съдебни разноски в настоящото производство да бъдат възложени в тежест на ответника.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва предявения иск. В подадения отговор са изложени съображения, че давността за вземания, установени с влезли в сила съдебни актове винаги е пет годишна, включително и по процесното изпълнително основание, което пълномощникът на „ТС“ ЕАД намира, че е заповед за изпълнение независимо, че изпълнителният лист е издаден при действието на отменения Граждански процесуален кодекс. Процесуалният представител на ответника поддържа, че петгодишният давностен срок не е изтекъл, тъй като в хода на изпълнителното производство са предприети множество изпълнителни действия, водещи до прекъсването му. В подадения отговор са изложени съображения, че съгласно ППВС № 3/18.11.1980 г. погасителната давност не тече, докато трае изпълнителния процес, поради което до постановяване на Тълкувателно решение № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС от 21 май 2015г. погасителна давност за процесните вземания не е текла. Пълномощникът на ответника

поддържа, че давността е започнала да тече от 26.06.2015 г. и същата е прекъсвана многократно с извършване на изпълнителни действия по образуваното изпълнително дело, като посочва, че перемпцията е без правно значение за давността в какъвто смисъл е и актуалната съдебна практика на касационната инстанция. В подадения отговор са изложени твърдения, че в периода от 2018 г. до 17.11.2021 г. по сметката на съдебния изпълнител са постъпвали суми за погасяване на вземането, като от всяко едно постъпление е прекъсвало давността. Направено е искане сторените от дружеството съдебни разноски да бъдат възложени в тежест на ищцовата страната.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства намира следното от фактическа страна:

От изискания препис от изп. дело № 1490/2008 г. по описа на ЧСИ МБ се установява, че производството първоначално било образувано под № 3502/2002 г. по описа на ДСИ при СРС, 8 участък. Изпълнителното дело е образувано по молба от „ТС“ ЕАД от 02.08.2002 г. за принудително събиране на вземанията, за които е издаден изпълнителен лист от 11.07.2002 г. по гр. д. № 4187/2002 г. по описа на Софийски районен съд, 74 състав, а именно сумата в размер на 1413,51 лева, представляваща незаплатена цена на доставена топлинна енергия за периода от месец юни 1999 г. до месец февруари 2002 г., ведно със законна лихва за забава от 05.06.2002 г. до окончателно плащане, сумата в размер на 313,36 лева, представляваща лихва за забава върху главницата към 25.03.2002 г. и сумата в размер на 34,54 лева, представляваща направени по делото съдебни разноски. Изпълнителният титул е издаден при условията на чл. 237, б. „з“ ГПК / отм. / вр. чл. 109, ал. 2 ЗЕЕЕ. С молбата вискателят е направил искане да бъде пристъпено към принудително събиране на сумите по екзекутивния лист, като са посочени конкретни изпълнителни способности.

В хода на образуваното изпълнително производство пред ДСИ при СРС на длъжника чрез лице от домашните е връчена покана за доброволно изпълнение и е извършена справка относно регистрирани трудови договори на лицето. На 12.04.2005 г. вискателят е подал молба с искане да бъде наложен запор върху получавано от длъжника трудово възнаграждение или пенсия, като по делото не са налице данни съдебният изпълнител да е предприел действия в изпълнение на отправеното до него искане. На 21.12.2007 г. вискателят подал нова молба до съдебния изпълнител за налагане на запор върху вземания на длъжника, въз основа на която била извършена проверка относно осигурителния статус на лицето. Със съобщение връчено на 12.05.2008 г. съдебният изпълнител уведомил вискателя, че длъжникът не се осигурява по трудово правоотношение, поради което кредиторът следва да посочи друг способ за изпълнение. По изпълнителното дело постъпила молба от вискателя с искане за извършване на справка относно недвижими и движими вещи собственост на длъжника.

На 22.07.2008 г. по изп. дело № 3502/2002 г. по описа на ДСИ при СРС, 8 участък, постъпило искане от вискателя производството да бъде продължено от ЧСИ МБ, като с протокол от 28.07.2008 г. делото било прекратено и изпратено на посочения от молителя частен съдебен изпълнител. Производството пред ЧСИ МБ било образувано под № 1490/2008 г. Със запорни съобщения от 30.10.2008 г. бил наложен запор върху вземания на длъжника в „ПБ“ АД, „ЮБДБ“ АД, „ЧПБ ТБ“ АД, „УББ“ АД (върнато с отбелязване, че длъжникът не е клиент на Бта), „НЛБ Б 3-И“ АД (върнато с отбелязване, че длъжникът не е клиент на Бта), „ОББ“ АД (върнато с отбелязване, че длъжникът не е клиент на Бта), „ТЕ-ДЖЕ ЗБ“ АД, „АБ“ АД (върнато с отбелязване, че длъжникът не е клиент на Бта), „ОБ“ АД, „БАКБ“ АД, „РБ“ ЕАД (върнато с отбелязване, че длъжникът не е клиент на Бта), „АБ“ АД (върнато с отбелязване, че длъжникът не е клиент на Бта), „СИ БАНК“ АД (върнато с отбелязване, че длъжникът не е клиент на Бта), „КТБ“ АД (върнато с отбелязване, че длъжникът не е клиент на Бта), „ТБ“ АД, „Д“ АД, „БНП ПБ“ АД (върнато с отбелязване, че длъжникът не е клиент на Бта), „НБ“ АД (върнато с отбелязване, че длъжникът не е клиент на Бта), „ПИБ“ АД (върнато с отбелязване, че длъжникът не е клиент на Бта), „Б ДСК“ АД (върнато с отбелязване, че длъжникът не е клиент на Бта), „СБ“ АД (върнато с отбелязване, че длъжникът не е клиент на Бта), „ПБ“ АД (върнато с отбелязване, че длъжникът не е

клиент на Бта) , „ТБ“ АД, „ИНГ БАНК“ АД (върнато с отбелязване, че длъжникът не е клиент на Бта), „ИБ“ АД (върнато с отбелязване, че длъжникът не е клиент на Бта), „ИАБ“ АД, „ЕБ“ АД (върнато с отбелязване, че длъжникът не е клиент на Бта), „МКБ ЮБ“ АД (върнато с отбелязване, че длъжникът не е клиент на Бта), „СЖ ЕБ“ АД и „ЦКБ“ АД

До длъжника е изпратено съобщение от 13.03.2009 г. за насрочен опис на движими вещи на адрес в гр. София, ж.к. „Л“, бл. 345, вх. 1, ап. 66 на 10.04.2009г., за извършването на което изпълнително действие е поискано съдействие на органите на МВР. Съобщението е връчено чрез залепване.

На длъжника е връчено съобщение от 04.03.2010 г. за насрочен опис на движими вещи на лицето, находящи се на адрес в гр. София, ж.к. „Л“, бл. 345, вх. 1, ап. 66 на 05.04.2010 г. в 18.30 часа.

На длъжника е връчено съобщение от 10.04.2013 г. за насрочен опис на движими вещи на лицето, находящи се на адрес в гр. София, ж.к. „Л“, бл. 345, вх. 1, ап. 66 на 02.05.2013 г. в 10.00 часа.

Със запорно съобщение от 29.01.2014 г. до „С.Д. ТТ“ ЕООД, връчено на 10.02.2014 г., е наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника. С уведомление от 15.05.2014 г. съдебният изпълнител изискал от третото лице да преведе всички дължими суми по чл. 446 ГПК, е отговор на което по делото постъпила молба от 19.05.2014 г., в която се сочи, че въз основа на запорно съобщение от 08.08.2013 г. по изп. дело № 20108380402117 по описа на ЧСИ МБ е наложен запор върху трудовото възнаграждение на В. К. М., като целия удържан секвестрируем доход на длъжника се превежда по другото изпълнително производство образувано срещу лицето, в подкрепа на което са представени преводни нареждания.

Със запорно съобщение от 25.08.2016 г. до „НЕТ ФМ“ ЕООД, връчено на 26.08.2016 г., е наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника. По делото е постъпило писмо от третото лице, в което се сочи, че върху възнаграждението на В. К. М. е наложен запор със запорно съобщение от 16.03.2016г. по изп. дело № 20128440402407 по описа на ЧСИ СЯ, по силата на което се извършват ежемесечни удържки. В писмото се сочи, че след погасяване на задължението по другото изпълнително производството работодателят ще започне да извършва удържки от заплатата на длъжника за погасяване на вземанията по процесното изпълнително производство.

Със запорно съобщение от 20.02.2018 г. до „НЕТ ФМ“ ЕООД, връчено на 22.02.2018 г., отново е наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника. В отговор на съобщението по изпълнителното дело е постъпило писмо от третото лице, в което се сочи, че удържаните от заплатата на В. К. М. суми продължават да бъдат превеждани по изп. дело № 20128440402407 по описа на ЧСИ СЯ. В писмото се сочи, че след погасяване на задължението по другото изпълнително производството работодателят ще започне да извършва удържки от заплатата на длъжника за погасяване на вземанията по процесното изпълнително производство.

Със запорно съобщение от 20.02.2018 г. е наложен запор върху вземания на В. К. М. в „Б ДСК“ ЕАД и „ПИБ“ АД. По делото е постъпило писмо от „Б ДСК“ ЕАД, в което се сочи, че в Бта е налице открита сметка на името на длъжника, по която постъпва възнаграждение за труд над установения минимален размер на работната заплата, като запорът ще се изпълнява с горницата. Запорното съобщение изпратено до „ПИБ“ АД е върнато с отбелязване, че откритата сметка е блокирана, няма наличност и има наложен предходен запор.

По изпълнителното дело е постъпила молба от В. К. М. от 07.03.2018 г., с която длъжникът направил искане да бъде вдигнат наложения запор в „Б ДСК“ ЕАД, като се задължил да погасява сумата в размер на 50 лева до изплащане на задължението.

Със съобщение от 07.03.2018 г. отправено до „Б ДСК“ ЕАД съдебният изпълнител вдигнал наложения запор върху сметката на длъжника *до размера на сумите, постъпващи*

всеки месец от пенсия, издръжки, обезщетения, помощи и трудово възнаграждение. В съобщението изрично е указано, че запорът следва да остане вписан и **да се изпълнява** срещу суми постъпващи извън горното основание и срещу банкови сметки, открити след датата на налагането му, като същият има действие и за всички бъдещи вземания до окончателно погасяване на задължението по изпълнителното производство.

По изпълнителното дело е постъпила молба от длъжника от 15.02.2019 г. с искане запорът върху сметката на лицето в „Б ДСК“ ЕАД да бъде вдигнат изцяло. Искането е уважено от съдебния изпълнител като със съобщение от 15.02.2019г. отправено до „Б ДСК“ ЕАД наложеният запор е вдигнат.

По изпълнителното дело постъпила молба от длъжника от 11.03.2019 г., с която е направено искане да бъде вдигнат запора наложен върху банковата сметка на лицето в „ПИБ“ АД. Искането е уважено като със съобщение от 11.03.2019 г. отправено до „ПИБ“ АД наложеният запор върху вземания на В. К. М. бил вдигнат.

Видно от положените щемпели върху изпълнителния лист в полза на вискателя в погашение на вземанията по листа били превеждани суми в периода от 13.03.2018 г. до 16.11.2021 г.

Видно от постъпила по настоящото дело справка от ЧСИ МБ по изп. дело № 1490/2008 г. постъпила сумата общо в размер на 2030 лева, от които сумата в размер на 1760 лева е преведена в полза на вискателя „ТС“ ЕАД, а сумата в размер на 270 лева е отнесена за погасяване на такси по т. 26 от ТТР към ЗЧСИ. Съдебният изпълнител сочи, че със сумата в размер на 1760 лева са погасени следните вземания: 108 лева внесена авансова такса за образуване на изпълнителното производство, 54 лева внесена такса по т. 9 от ТТР към ЗЧСИ, мораторна лихва в размер на 308,40 лева и сумата в размер на 1289,60 лева, представляваща част от законната лихва.

По изпълнителното дело е постъпила молба от длъжника от 16.02.2022 г. с искане за прекратяване на производството, ведно с която е представен препис от исковата молба, по която е образувано настоящото производство.

С постановление от 21.02.2022 г. съдебният изпълнител прекратил производството, като със съобщение от 11.03.2022 г. били вдигнати наложените запори върху банкови сметки на длъжника и трудовото му възнаграждение.

Изложената фактическа обстановка налага следните правни изводи:

По предявения отрицателен установителен иск в доказателствена тежест на ответника е да установи при условията на пълно и главно доказване, че е предприел действия, водещи до спиране, респ. прекъсване на погасителната давност на вземането предмет на процесния изпълнителен лист.

Предмет на настоящото производство е предявен иск за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответното дружество сумата в размер на 1413,51 лева, представляваща незаплатена цена на консумирана топлинна енергия за периода от м. юни 1999 г. до м. февруари 2002 г., за която в полза на „ТС“ ЕАД е издаден ексекутивен титул. Процесният изпълнителен лист е издаден по реда на чл. 237, б. „з“ ГПК /отм./ Съгласно трайната съдебна практика намерила израз в Решение № 139/28.08.2013 г. по т. д. № 98/2012 г. по описа на ВКС, II ТО, Решение № 42/26.02.2016 г. по гр. д. № 1812/2015 г. по описа на ВКС, IV ГО, Решение № 94/27.07.2010 г. по т. д. № 943/2009 г. по описа на ВКС, I ТО, определението на съда по чл. 242 ГПК /отм./, с което се разпорежда издаване на изпълнителен лист по заявено от молителя основание се ползва с изпълнителна сила, но не и със сила на пресъдено нещо. Правните последици на акта по чл.242 ГПК /отм./ не се приравняват на съдебно решение, постановено в исковия процес, поради което срокът на новата давност по чл.117, ал.1 ЗЗД съвпада с давностния срок за погасяване на вземането, в случая за незаплатена цена на потребена топлинна енергия и обезщетение за забава в размер на законната лихва – 3 годишен, като разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД не намира приложение.

С т. 14 от ТР № 2/26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че подаването на молба за

издаване на изпълнителен лист на несъдебно изпълнително основание по чл. 242 от ГПК /отм./ не представлява предприемане на действие за принудително изпълнение по смисъла на чл. 116, б. „в“ от ЗЗД, в който смисъл са дадени и разяснения с Решение № 42/26.02.2016 г. по гр. д. № 1812/2015 г. на IV г. о. на ВКС. Производството за издаване на изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание по ГПК /отм./ не е част от исковия процес, а негова алтернатива, тъй като с него не се започва принудително изпълнение, а негов предмет е съществуването на правото на принудително изпълнение, като с крайния акт се признава или отрича това право. Едва след като правото на принудително изпълнение бъде признато с издаването на изпълнителен лист, кредиторът може да започне принудителното изпълнение. Съгласно чл.323, ал. 1 ГПК /отм./ принудителното изпълнение започва по молба на кредитора въз основа на представен изпълнителен лист или друг акт, подлежащ на изпълнение. Предвид изложеното не уважаването на молбата и издаване на изпълнителен лист в сочената хипотеза прекъсват давността, а едва подаването на молба за започване на принудително изпълнение въз основа на издадения изпълнителен лист по чл. 242 ГПК /отм./ с посочено в нея изпълнително действие, което да се насочи срещу имуществото на длъжника. В подкрепа на изложеното е и Решение № 45/30.03.2017 г. по т. д. № 61273/2016 г. по описа на ВКС, IV ГО.

От приетия препис от процесното изпълнително дело се установява, че давността относно процесното вземане за главница е прекъсната с подаването на молба от кредитора за образуване на изпълнително производство от 02.08.2002 г., по която е образувано изп. дело № 3502/2002 г. по описа на ДСИ при СРС, съдържаща отправено до съдебния изпълнител искане за предприемане на конкретни изпълнителни способности за събиране на сумата. В срок от две години от подаване на молбата за образуване на производство за принудително събиране на вземанията по листа (т.е. до 02.08.2004 г.) не са предприемани изпълнителни действия.

С Решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. по описа на ВКС, IV ГО, Решение № 3/04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. по описа на ВКС, IV ГО и Решение № 126/28.06.2022 г. по гр. д. № 3409/2021 г. по описа на ВКС, III ГО и Определение № 337/21.07.2022 г. по ч. т. д. № 854/2022 г. по описа на ВКС, I ТО, е разяснено, че перемпцията и погасителната давност са различни правни институти с различни правни последици. Изтеклата погасителна давност изключва правото на принудително изпълнение, въпреки че кредиторът се е снабдил с изпълнително основание, докато перемпцията не изключва правото на принудително изпълнение. Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Новото искане на свой ред прекъсва давността, независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело, тъй като във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Предвид изложеното съдът намира, че дори и в процесното изпълнително производство да са налице периоди повече от две години, в които не са предприети изпълнителни действия, отправеното от вискателя искане, респ. предприето в изпълнение на искането действие от страна на съдебния изпълнител, то ако извършването на действието е поискано, респ. предприето е изпълнение от съдебния изпълнител преди изтичане на давностния срок, то същия е прекъснат.

С Решение № 252/17.02.2020 г. по гр. д. № 1609/2019 г. по описа на ВКС, III ГО, Решение № 51 от 21.02.2019 г. по гр. д. № 2917/2018 г. на ВКС, IV ГО и Решение № 170 от 17.09.2018 г. по гр. д. № 2382/2017 г. на ВКС, IV ГО, е прието, че заварените като висящи от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015г. на ВКС, ОСГТК производства по принудително изпълнение и спрямо осъществените по тях факти до посочената дата следва да намери приложимост задължителното тълкуване, дадено с ППВС № 3/18.11.1980 г., според което през времетраенето на изпълнителното производство – от датата на образуването му, до датата на приемане на последващия тълкувателен акт (придаващ различно обвързващо тълкуване на последиците на давността при висящност на изпълнителния процес),

погасителна давност не тече. С решението е разяснено, че както доктрината, така и съдебната практика са приемали, вкл. и преди приемането на Тълкувателно решение № 2/2015 г. на ВКС, ОСГТК, че в случаите, когато вискателят не е поискал извършване на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК поради т. нар. „перемпция“ и то по силата на закона, независимо дали съдебният изпълнител е издал постановление в този смисъл, имащо декларативно, а не конститутивно действие. Различието (в случаите на изпълнителни производства образувани преди и след Тълкувателно решение № 2/2015 г.) е относно датата, от която започва да тече новата погасителна давност за вземането в тези случаи (според постановките по т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК това е датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие). Ако е налице осъществен състав по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК към дата, предхождаща датата 26.06.2015г., новата погасителна давност за вземането започва да тече от датата на изтичане на горния релевантен (двугодишен) срок.

В случая вискателят е оправил молба до съдебния изпълнител на 12.04.2005 г. за налагане на заповор върху вземания на длъжника, която макар и депозирана по перемирано изпълнително производство предвид разясненията дадени с Решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. по описа на ВКС, IV ГО, е прекъснала давността относно процесното вземане. От сочената дата е започнал да тече двугодишен срок, който е изтекъл на 12.04.2007 г., от който момент съгласно дадените по-горе разяснения е започнал да тече давностен срок за вземането. Давността е прекъсната с образуване на изпълнителното производство пред ЧСИ МБ на 22.07.2008 г. и с налагането на заповор от 30.10.2008 г. върху вземания на длъжника в търговски банки в страната.

С т.10 от Тълкувателно решение №2/2013г. на ОСГТК на ВКС примерно и неизчерпателно са изброени изпълнителните действия, прекъсващи давността – налагане на заповор или възбрана, присъединяване на кредитор, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане и т. н., както и действията, с които давността не се прекъсва – образуването на изпълнителното дело, когато в молбата не е посочен изпълнителен способ, изпращане на призовка за доброволно изпълнение, извършване на справки, изискване на удостоверение за данъчна оценка, проучване на имущественото състояние на длъжника и др.

Следва да бъде разяснено, че не е необходимо предприемане на действие от съдебния изпълнител в рамките на изпълнителния способ или предприетото действие да е успешно, за да се счита давността прекъсната. Извод в подкрепа на изложеното следва и от разясненията, дадени с т. 5 от Тълкувателно решение № 3/2015 г. по тълк. дело № 3/2015 г. на ОСГТК, съгласно които изпращане на заповорно съобщение до Б в хипотеза, при която съдебният изпълнител е получил на основание чл. 508, ал. 1 ГПК отговор, че длъжникът няма сметка в съответната Б, представлява действие по налагане на заповор, но длъжникът не отговаря за разносните по извършването му и те остават за сметка на вискателя. Заповорът на вземане се счита за наложен на датата, на която заповорното съобщение е връчено на длъжника /чл. 450, ал. 2 ГПК/, а спрямо третото задължено лице се счита за наложен от момента на връчване нему на заповорното съобщение - чл. 450, ал. 3 ГПК. Заповорът върху вземания по разплащателна банкова сметка се счита наложен и има действие от деня, в който е връчено заповорното съобщение на Бта до датата на погасяване на задълженията на длъжника – титуляр на сметката, реализиране на изпълнителния способ и удовлетворяване на вискателя, респективно до отмяна на обезпечителната мярка, замяна на обезпечителната мярка с друга, вдигане на заповора или прекратяване на изпълнителното производство. Заповорът има действие върху разплащателните банкови сметки на длъжника до размера на сумите, посочен в заповорното съобщение, както върху наличните към връчване на заповорното съобщение суми в банковата сметка на длъжника, така и върху последващите постъпления. Заповорът върху вземанията по разплащателната банкова сметка, по която няма наличност, т. е. когато салдото по сметката е дебитно, се счита наложен от датата на връчване на заповорното съобщение на Бта, и има действие по отношение на постъпленията на суми по банковата сметка след налагането му, без да е необходимо изпращане на други заповори

съобщения от съдебния изпълнител до Бта, в който смисъл е и Решение № 4 от 16.06.2017 г. по т. д. № 3129/2015 г. на II т. о. на ВКС. Запорът се счита наложен от получаване на запорното съобщение и има действие до настъпване на някое от посочените по-горе обстоятелства, поради което запорът в хипотезата на наложен запор върху банкова сметка на длъжника, без значение от наличностите по същата, е изпълнително действие с траен характер и непрекъснато действие – така Решение № 265013 от 6.07.2021 г. на СГС по в. гр. д. № 6531/2020 г.

Изложеното разгледано през призмата на постановките на Решение № 252/17.02.2020 г. по гр. д. № 1609/2019 г. по описа на ВКС, III ГО, съгласно което до постановяване Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК по отношение на заварените производства намира приложимост задължителното тълкуване, дадено с ППВС № 3/18.11.1980 г., налага извод, че давността относно процесното вземане не е текла по образуваното изпълнително производство, по което е предприет изпълнителен способ, пречатства прекратяването на делото, а именно запор, който представлява изпълнително действие с траен характер и непрекъснато действие.

Първото предприето ново изпълнително действие по процесното изпълнително дело след постановяване на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК, от който момент ППВС № 3/18.11.1980 г., е обявено за изгубило сила, е налагането на повторен (първото запорно съобщение е връчено на 25.08.2016 г.) запор върху трудовото възнаграждение на ищеца със запорно съобщение до „НЕТ.ФМ“ ЕООД връчено на 22.02.2018 г. Както бе отбелязано по-горе наложеният запор върху трудово възнаграждение на длъжника не е довел до ефективно събиране на суми, тъй като върху вземането е наложен запор по друго образувано срещу ищеца изпълнително производство. Изрично с писма от 29.08.2016 г. и 27.02.2018 г. третото лице е уведомило съдебния изпълнител, че след погасяване на задължението на длъжника по изп. дело № 2407.2012 г. по описа на ЧСИ СЯ, ще бъде пристъпено към погасяване на задълженията по процесното изпълнително дело. Със запорни съобщения от 20.02.2018г. е наложен запор върху вземания на длъжника в „Б ДСК“ ЕАД и „ПИБ“ АД. Както бе посочено по-горе запорът се счита наложен от получаване на запорното съобщение и има действие до вдигането му. В случая запорът върху банковите сметки на длъжника в посочените две банки са вдигнати на 11.03.2019г., като запорът наложен върху банкови сметки на длъжника в други банки и върху трудовото му възнаграждение е вдигнат едва на 11.03.2022 г., от който момент е започнал да тече нов тригодишен давностен срок, който към момента на подаване на исковата молба, респ. към момента на постановяване на настоящия съдебен акт не е изтекъл.

За пълнота на изложението следва да бъде посочено, че в периода от 13.03.2018г. до 16.11.2021 г. в полза на вискателя ежесечно са превеждани суми в погашение на задълженията по процесния изпълнителен лист. При наличие на такива плащания и наложени запови върху вземанията на длъжника в търговски банки и върху трудовото възнаграждение на лицето, вискателят не е бил длъжен да иска предприемане на други изпълнителни действия, които да поддържат висиящността на изпълнителното производство, защото всяко плащане представлява частично изпълнение на дълга, а това е факт, който води до прекъсване на другодияния срок по чл. 433, ал.1, т. 8 ГПК. В този смисъл е и Решение № 2050/26.07.2022 г. по в. гр. д. № 8286/2021 г. по описа на СГС, II – В въззивен състав. С посоченото решение в разгледана хипотеза, при която длъжникът е подал молба до съдебния изпълнител за разсрочване на плащането каквато е налице и в настоящия казус (с молба от 07.03.2018 г. В. К. М. е поискал от съдебния изпълнител наложеният върху сметката му в „Б ДСК“ ЕАД запор да бъде вдигнат, като се е задължил да погасява 50 лева месечно до изплащане на задължението). Въззивният състав е перил, че признаването на вземане по смисъла на чл. 166, б. „а“ ЗЗД представлява волеизявление на правнозадължено лице, адресирано до носителя на вземането или до негов представител, с което или пряко се признава съществуването на вземането, или се излагат фактически твърдения, искания, предложения, които в контекста на обстоятелствата, при които са отправени, манифестират имплицитно признанието от страна на длъжника, че задължението съществува. С

посоченото решение на въззивната инстанция е прието, че депозирането на молба за разсрочване на задължението и поемането на ангажимент за ежемесечно плащане на суми в погашение на вземането до окончателно изплащане, представлява признание на вземането и давността бива прекъсната. От изложеното следва, че дори и да се застъпи виждане, че налагането на запор върху вземания на длъжника в търговски банки и върху трудовото му възнаграждение няма траен характер и непрекъснато действие, с извършването на частични плащания в погашение на дълга ищецът е признал задължението си. Последното плащане съгласно положения върху изпълнителния лист щемпел е от 16.11.2021 г., като нито към подаване на исковата молба, нито към постановяване на настоящото решение е изтекъл тригодишен давностен срок от сочената дата.

Предвид разясненията дадени с цитираните по-горе решения на касационната инстанция, съгласно които перемпцията и давността са различни правни институти обстоятелството, че съдебният изпълнител прекратил производството по изп. дело № 1490/2008 г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК с постановление от 21.02.2022г. няма отношение към изтичането на давностния срок за процесното вземане за главница.

Предвид изложеното предявеният отрицателен установителен иск се явява неоснователен.

С оглед изхода от спора на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът следва да понесе сторените от ответното дружество съдебни разноски в настоящото производство в размер на 100 лева юрисконсултско възнаграждение на процесуалния представител на страната, изчислено съобразно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от В. К. М., ЕГН *****, с адрес в гр. София, ж.к. „Л“, бл. 345, вх. А, ет. 12, ап. 66, против „ТС“ ЕАД, ЕИК -----, със седалище и адрес на управление в гр. София, ул. „Я“ № 23 Б, отрицателен установителен иск за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника сумата в размер на 1413,51 лева, представляваща незаплатена цена на доставена топлинна енергия за периода от месец юни 1999 г. до месец февруари 2002 г., за която сума в полза на ответника е издаден изпълнителен лист от 11.07.2002 г. по гр. д. № 4187/2002 г. по описа на Софийски районен съд, 74 състав.

ОСЪЖДА В. К. М., ЕГН *****, с адрес в гр. София, ж.к. „Л“, бл. 345, вх. А, ет. 12, ап. 66, да заплати на „ТС“ ЕАД, ЕИК -----, със седалище и адрес на управление в гр. София, ул. „Я“ № 23 Б, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата в размер на 100 лева, представляваща сторени по делото съдебни разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от съдебния акт.

Съдия при Софийски районен съд: _____